

tænkelighed ved Lovudkastet, at det overlades til administrative Autoriteter at afgjøre; hvorvidt der i det paagjældende Tilfælde er tilstrækkelig Anledning til at udstede et saadant Forbud eller ikke. Det forekommer mig at ville være mere adækvat, naar Retten til at tage det under Bedømmelse blev henlagt f. Ex. under Landvæsenkommissionen eller en anden dømmende Autoritet, som kunde tage alle paagjældende Forhold i Betragtning, deels for at bedømme, om der i og for sig var Anledning til Forbudet, deels for at bedømme, i hvilken Udstrækning Forbudet i det givne Tilfælde skulde gjælde.

S. Müller: Det er allerede i 1855 angaaende en lignende Lovbestemmelse her i Thinget blevet fremhævet, deels at den ikke var saauødvendig med Hensyn til Eiendommene, deels at det var utilraadeligt at berøve en Deel fattige Arbeidere og Fiskere deres Fortjeneste, deels at det overhovedet var betænkeligt at lægge en saadan Myndighed i Administrationens Haand. Det Spørgsmaal, som nærmest foreligger her, er — troer jeg — om Forholdene nu ere blevne væsentlig forandrede; thi ellers maae jo de selvsamme Betragtninger, som dengang gjorde sig gjældende, ogsaa gjøre sig gjældende ved det Forslag, som nu foreligger. I den Henseende er det meget væsentligt, hvad der fra Forslagsstillerne er bemærket, at der virkelig er Fare for Mennekeliv forbunden med disse Opgravninger ved Strandbredden. See vi nu hen til, hvorvidt det foreliggende Forslag hæver de oven berørte Betænkeligheder, troer jeg, det maae besvares med „Nei.“ Hvad for det Første den private Forsøgning af deslige Sager angaaer, er jeg enig med de ærede Forslagsstillere i, at det er overordentligt vanskeligt ved et privat Søgmaal at opnaae Noget i denne Retning. Jeg har selv i flere Aar om Sommeren boet paa Strandveien og derved haft Leilighed til at iagttage dette Forhold. Min Nabo vidste paa en bedre Maade at skaffe sig saadanne Fiskere fra Halsen. Han gik ned til Stranden med sin Bøsse og truede Enhver, der nærmede sig, og naar de vare saa langt borte, at han ikke kunde tilraabe dem, gik han

ud i en Baad og truede dem. Men hvorledes man ved privat Søgmaal kan udrette Noget ved i saadanne Tilfælde at kalde en Mand for Domstolene, kan jeg ikke indsee; især naar de Paagjældende ere fattige Arbeidere eller Fiskere; og er det mig isvrigt uklart, om det har været de ærede Forslagsstilleres Mening, om Forsøgningen skulde være privat, eller offentlig, eller maafee begge Dese. Min anden væsentlige Indvending imod dette Forslag er, at Hensynet til Mennekeliv ikke kan ansees varetaget ved en saadan Lov. Er der nemlig virkelig Fare for Mennekeliv, vil de Privates Forbud ikke nytte, da det jo kun skal udstrække sig til de Territorier, som Eieren puffer; man maa altsaa tænke sig Strandveien inddeelt i smaae Afdelinger, af hvis Eiere Nogle have udstedt Forbud og Andre ikke, og de Væbende, som ikke vide, hvilke Steder de skulle holde sig til, kunne altsaa drukne paa eet Sted, medens de slippe igjennem paa et andet Sted. Det forekommer mig derfor, at dette Niemed ikke er at opnaae ved en Lov som denne. Forøvrigt kan jeg være enig med de ærede Forslagsstillere i den til Grund for Lovforslaget liggende Tanke, og det skulde glæde mig meget, om den høitærede Minister vilde tage under Overveielse, om der lod sig foranstalte Noget i denne Retning, saavel med Hensyn til den private Eiendomsret, som med Hensyn til Sikkerheden for Mennekeliv. Jeg har tænkt mig, at det muligt kan skee ved en offentlig Forsanstaltning, idet nemlig disse Territorier bleve satte under Opsigt af de Autoriteter, som nærmest have med Sikkerhedspolitiet eller Rystpolitiet at gjøre. Jeg drifter mig ikke til at fremkomme med et Forslag i denne Henseende; men det forekommer mig som meget ønskeligt, om den høitærede Justitsminister vilde lade Sagen nærmere undersøge. Jeg troer nemlig, at naar nogle sagkyndige Mænd, der kjende Terrainet, traadte sammen med enkelte Andre, der fra den politilige Side havde Kjendskab til disse Forhold; kunde man erholde et brugbart Forslag, til hvad der i denne Retning var at gjøre, og det vilde da maafee vise sig, at man ikke behøvede nogen ny Lov, men at der ad veen administrativ Vej kunde opnaaes, hvad der ved en saadan Lov skulde tilsigtes.